

forandret, da er rigtigt alligevel at gøre Forsøg paa at tvinge det igennem. Det er ikke rigtigt af almindelige principielle Grunde under Hensyn til, hvorledes Lovgivningen i det hele taget skal gaa for sig, og det er heller ikke rigtigt finansielt set. Det er ikke rigtigt af den første Grund; thi det kan jo ikke benægtes, at hvis man ad denne Vej søger at opnaa at forandre bestaaende Love gennem Finansloven mod Regeringen eller mod det andet Ting, saa forandrede man i Virkeligheden de almindelige grundlovmæssige Betingelser for Lovgivningen — ikke formelt men reelt; thi reelt er det meget vanskeligt for en Regering eller det ene af Tingene at modsætte sig en saadan Bevilling, der maaske til syvende og sidst er den eneste, hvorom der saa er Strid tilbage paa Finansloven; det er meget vanskeligt. Man opnaar derigennem fra det ene Tings Side at udøve et Tryk, som det ikke har været Meningen, at man skulde kunne udøve lige over for den almindelige Lovgivnings Bestemmelser. Og at det finansielt er urigtigt at paatvinge Regeringen meget store Bevillinger, tror jeg dog, vi til syvende og sidst alle sammen kunne være enige om. — Saa kommer det Spørgsmaal: Er der saa rent praktisk set nogen særlig stor Grund til at komme hertil. Jeg kan ikke se det. Loven om Alderdomsunderstøttelse har næppe virket til forøgede Udgifter for Kommunerne; den har i Virkeligheden snarere virket til formindskede Udgifter for dem og har for saa vidt virket heldig. Der er derfor ikke nogen særlig Grund til at gaa yderligere, end Loven nu en Gang har fastsat. Men dertil kommer, at skønt denne Lov har virket heldig for Kommunerne, og skønt den tillige i og for sig er en human Lov, som man ikke kan andet end fuldt ud anerkende i dens Grundprincip, saa har den alligevel en enkelt meget stor Mangel. Den har den meget store Mangel, at den ikke tilstrækkelig fremmer Befolkningens Tillid til sig selv og Befolkningens Forsorg for selv at holde sig oven Vand, men den fremmer alt for meget Tilbøjeligheden til at følge denne Betragtning: Det kan saamænd være det samme, om vi gøre os store Anstrengelser og Ulejlighed; det offentlige skal jo dog til syvende og sidst sørge for os, uden at denne Forsorg kommer os til Skade paa vort gode Navn og Rygte — om jeg saa maa sige. Fejlen ligger efter min Mening paa et bestemt Punkt i Loven, nemlig deri, at Loven giver de 60 aarige et Privilegium. Det er rigtigt nok, at de

gamle Arbejdsinvalider faa den Understøttelse, som Loven tilsiger dem, uden at en saadan Understøttelse faar Fattiglovens Virkninger; det er godt, og det er rigtigt. Men saaledes som Loven en Gang er affattet, er det jo ikke alene det; men der er tillige den Ting, at en hvilken som helst offentlig Understøttelse, som ydes en Mand, der er bleven 60 Aar, og som slet ikke paa nogen Maade er arbejdsdygtig, men som ved et eller andet Tilfælde, der kan hænde enhver uden Hensyn til Alderen, bliver trængende til offentlig Understøttelse, skal ikke regnes ham til Skade, den skal ikke regnes som Fattigunderstøttelse og dette ikke af anden Grund, end at han tilfældigvis har fyldt 60 Aar. Jeg tillader mig at mene, at paa dette enkelte Punkt ligger Lovens Ulykke og alle de uheldige Virkninger, Loven paa mange Punkter har haft. Derfor er det ogsaa, jeg mener, at den rette Vej at gaa er at komme til en Revision af denne Lov, hvorved det gode i Loven kan bevares, men hvorved man kan komme bort fra det mindre gode. At det har sine Vanskeligheder, og at man der i det hele taget kommer ind paa Spørgsmaalet om en Lov, der kan omfatte alle Arbejdets Invalidere, ligegyldigt, om de ere 60 Aar, 50 Aar, eller hvad de ere, det er ganske vist, og det er en Opgave, som ikke er let, men det forekommer mig ikke, at man skal søge at vedtage Bestemmelser, hvorved denne Opgave ikke nærmes, men skydes ud i en ubestemmelig Fremtid, idet Interessen for at faa den ændret derigennem delvis tages bort. Jeg ved meget godt, at jeg paa dette Punkt taler for døve Øren; thi Kommunerne Interesser ere alt for stærkt repræsenterede her i Tinget til, at der skulde være nogen Udsigt til, at en enkelt Stemme, der gaar mod den almindelige Mening, skulde faa noget at betyde; men deraf følger jo ikke, at naar man har en bestemt Opfattelse paa et Punkt, man saa ikke skulde gøre den gældende saa godt, som man kan. Hermed har jeg gennemgaaet de Par Ændringsforslag, jeg havde noget særligt at sige om. Jeg har endnu et Par Ord at sige om en Sag, der blev bragt frem her ved 2den Behandling, og som ogsaa har været fremme i Udvalget i Samraadet med den højtærede Minister, paa Grund af hvilket jeg anser mig berettiget til at bringe den frem igen. Det angaar nemlig Restaureringen af vore historiske Slotte, særlig af det ene Slot, Kronborg. Forholdet er jo en Gang desværre blevet det, at man ikke med tilstrækkelig nænsom Haand har udført